

**HET
HUIS**
met de
aan-
bouw

**EIGENLIJK HEEFT
HET HUIS VAN
TESSA EN HUGO EEN
KAMER TE WEINIG.
MAAR BENEDEN IS
ER RUIJTE GENOEG.**

**'IK HOU VAN OUDE
MEUBELS, MAAR DAN
ZONDER DAT HET
BROCANTE WORDT'**

Tessa (40, labelmanager) en Hugo (40, ondernemer) wonen met hun kinderen Samuël (3) en Julia-Sophie (2) in een hoekwoning uit de jaren dertig. Tessa is hoogzwanger van hun derde kind: Valérie.

Tessa: 'Een groot gezin, dat was wat we wilden. Al vóór we dit huis gingen bezichtigen, zei Hugo: 'Dit is te klein.' Toch zijn we gaan kijken. Toen bleek dat er leuke mogelijkheden waren voor een verbouwing. En: dat er een tuin bij hoorde van vijftig meter diep. Dat vind ik, met kinderen, nog belangrijker dan veel woonruimte. Het huis was best mooi. Maar toen het eenmaal was leeggehaald, zagen we hoe gedateerd het was. Dus hebben we alles aangepakt. Aan de achterkant lieten we een aanbouw maken. Niet zo één met een plat dak en een lichtkoepel, maar één met een schuin dak. Naar mijn mening moet je niet proberen om de stijl van het huis te benaderen. De aanbouw moest juist een contrast vormen. Nu levert het op de begane grond vierentwintig vierkante meter extra op. En het zorgt voor veel licht. En dat is één van mijn wooneisen.'

Kamer tekort

'Eigenlijk komen we een slaapkamer tekort voor Valérie. Maar het aantal slaapkamers vind ik ondergeschikt. Valérie komt straks bij Julia-Sophie op de kamer. Tegenwoordig moeten kinderen allemaal een eigen balzaal-met-badkamer, maar daar word je toch niet gelukkiger van? In de achtertuin hebben we een dubbele garage. Daar kunnen we later eventueel nog een kamer voor één van de kinderen maken.

Bij het aanpakken van het huis hebben we de originele kamer-ensuite weer teruggebracht. Behalve dat we dat mooi vinden, creëer je zo een eigen plek voor de kinderen, zonder dat ze helemaal afgescheiden zitten. Samen, maar toch een beetje op jezelf. Zo'n eigen plekje kunnen ze goed gebruiken voor hun speelhuisje en lego. En wanneer we bezoek hebben, kunnen alle kinderen daar lekker spelen. Kunnen wij gewoon een gesprek voeren.'

Aparte wastobbe

'Om dezelfde reden hebben we ook twee aansluitingen voor de tv laten maken: in de voorkamer en de keuken. De kinderen kijken straks toch naar andere programma's dan wij. Ik hoef niet zo nodig *The Voice Kids* te volgen...

Verder hebben we bij de indeling van ons huis niet specifiek rekening gehouden met de kinderen. Hoewel, de badkamer is voor hen wel een feest. Wij dachten aan een tadelakt-bad op maat, met voor ons een dubbele douche erbij. Maar toen liepen we tegen een houten tobbe aan. Die hebben we echt voor de kinderen gekozen. Je kunt ze op maat bestellen. De onze is

161 centimeter lang. Omdat de tobbe geen schuine kanten heeft, is hij toch heel groot. Samuël en Julia-Sophie kunnen er samen in, mét mij of Hugo erbij. De tobbe is mooi, houdt de warmte goed vast, vraagt geen onderhoud en is niet standaard.'

Meubels met een verhaal

'Ik ben niet echt een 'kleuren-mens'. Geef mij maar zwart, grijs en off-white in het interieur. Soms mag het kleurrijk zijn. Dan is het: echt fel of helemaal geen kleur. Wat mijn interieursmaak betreft houd ik van klassiek, maar zonder zware houten meubels. Voor de inrichting van Samuëls kamer koos ik bijvoorbeeld voor stoere stalen en houten kasten. Ik houd ook van oude meubels, maar zónder dat het brocante wordt. Het mooist vind ik meubels waar een verhaal aan vast zit. Zoals het theekastje dat mijn opa – meubelmaker – heeft gemaakt. Er moet dan wel een moderne tegenhanger in de buurt staan. Ook aan de spullen die ik meeneem van onze reizen, ben ik erg gehecht. Favoriete woonwinkels heb ik niet, ik vind het veel leuker om bijvoorbeeld in Parijs ergens tegenaan te lopen. Als ik naar ons huis kijk, mis ik nog wel iets. Kunst. Iets aan de muren. Op mijn verlanglijstje staat nu een bezoek aan het Chinese kunstenaarsdorp Shenzhen. Daar wil ik dit jaar nog heen, je kunt er de mooiste kunstwerken en kopieën van bekende meesters kopen. Maar ik kan natuurlijk ook zelf weer gaan schilderen. Daar is het door de drukte van de laatste drie jaar niet van gekomen.'

Geen 'deftige vertrekken'

'Laatst was ik boven en hoorde ik Julia-Sophie en Samuël naar mij roepen: 'Mama, we gaan kleuren, hoor.' Maar ik had ze geen papier of potloden gegeven... Ik was net op tijd beneden om te zien hoe zij met viltstiften in de aanslag voor het verse stucwerk stonden! Dat gebeurt nu eenmaal. Ik heb natuurlijk wel uitgelegd dat het niet mag. Voor de duidelijkheid heb ik bijvoorbeeld ook geen schoolbordenverf op de muur. Kleine kinderen zien het verschil toch niet? Meestal heb ik de kinderen wel in het vizier. Ook in de keuken hebben zij een speelhoekje. De keuken is in de aanbouw ondergebracht en één van de twee plekken waar ik het liefst ben. We gebruiken de keuken veel. Doordeweeks is het gewoon aanschuiven, en in het weekend drinken we er borrels en maken we er lekkere happen. Mijn andere favoriete plek is de voorkamer. Dat mag nooit 'het deftige gedeelte' worden, het vertrek waar je eigenlijk geen gebruik van maakt.

Ik ben heel blij met ons huis. Steeds als ik van een reis terugkom en ik mijn huis binnen stap, merk ik dat ik echt houd van bijvoorbeeld mijn zwart geschilderde raamkozijnen. Dan denk ik: wat heb ik toch een leuk huis!' □

**'EEN KIND WORDT NIET
GELUKKIGER VAN EEN
BALZAAL-MET-BADKAMER'**